

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou v právní věci

žalobkyně: **C. D. L. C. R. S.**, narozená dne X
zastoupená zákonnou zástupkyní Y. S. L., dat. nar. X
obě bytem X
zastoupená advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Moravské náměstí 754/13, 602 00 Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 3. 2025, č. j. MV-30495-4/SO-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 18. 3. 2025, č. j. MV-30495-4/SO-2025 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaná podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

orgán I. stupně“) ze dne 8. 1. 2025, č. j. OAM-31953-21/DP-2024 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně rozhodl o žádosti žalobkyně o vydání povolení k dlouhodobému pobytu podle § 42a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) tak, že žádost zamítl a povolení k dlouhodobému pobytu neudělil podle § 46 odst. 3 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. l) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobkyně nesplňuje podmínku uvedenou v § 42a odst. 7 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

II. Obsah žaloby

3. Žalobkyně namítala, že napadené a prvostupňové rozhodnutí jsou nezákonná, neboť zjevně odporují právu EU.
4. Ustanovení § 42a zákona o pobytu cizinců je implementací směrnice Rady 2003/86/ES ze dne 22. 9. 2003 o právu na sloučení rodiny (dále jen „směrnice č. 2003/86/ES“), žalovaná však toto ustanovení vyložila v rozporu se směrnicí. Matka žalobkyně je „osobou usilující o sloučení rodiny“ ve smyslu čl. 2 písm. c) směrnice č. 2003/86/ES, protože je státním příslušníkem třetí země, který oprávněně pobývá v ČR a jehož rodinný příslušník – žalobkyně – žádá o sloučení rodiny. Je zřejmé, že matka žalobkyně je nositelkou oprávnění ke sloučení rodiny podle čl. 3 odst. 1 a 2 směrnice č. 2003/89/ES. Je totiž držitelkou povolení k pobytu s platností alespoň jeden rok, lze předpokládat, že získá povolení k trvalému pobytu a zároveň v jejím případě není použití směrnice vyloučeno (její povolení není uvedeno v čl. 3 odst. 2 směrnice). Matka žalobkyně tak je nositelkou oprávnění ke sloučení rodiny, na základě něhož má žalobkyně nárok na povolení k dlouhodobému pobytu za tímto účelem. Zároveň platí, že vnitrostátní úprava nemůže být méně příznivá než unijní úprava (čl. 3 odst. 5 směrnice). Pokud tedy správní orgány vykládají § 42a odst. 7 písm. a) zákona o pobytu cizinců tak, že povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny nelze vydat nezletilému dítěti cizince s povoleným přechodným pobytem rodinného příslušníka občana EU, pak jejich výklad, příp. sám zákon odporuje směrnici č. 2003/86/ES.
5. Směrnice č. 2003/86/ES sice v čl. 3 odst. 3 vylučuje možnost rodinných příslušníků občana EU žádat o povolení k pobytu, nevylučuje však, aby na jejím základě žádali o povolení k pobytu za účelem společného soužití rodiny občané třetí země, kteří sami rodinnými příslušníky občana EU nejsou, ačkoli osobou, za kterou se slučují, je rodinný příslušník občana EU. Je proti smyslu směrnice č. 2003/86/ES i směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „směrnice č. 2004/38/ES“), aby žalobkyně byla vyloučena z působnosti obou z nich a nemohla se dovolávat ani jedné z nich za účelem sloučení s matkou. Pokud matka žalobkyně podala žádost o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka EU, čímž splnila svou zákonnou povinnost podle § 87b odst. 2 zákona o pobytu cizinců, je absurdní, aby se na základě splnění zákonné povinnosti dostala do postavení, kdy nemůže pro svou nezletilou dceru dosáhnout povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny. Není zřejmé, proč by žalobkyně měla mít nižší ochranu rodinného života s matkou pouze proto, že matka je rodinným příslušníkem občana EU a má z toho vyplývající povolení k přechodnému pobytu. Takový výklad práva by byl

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

protiústavní, kategorie rodinných příslušníků občanů EU, do které spadá i matka žalobkyně, mohou dosáhnout povolení k trvalému pobytu až po 5 letech přechodného pobytu. Po celou tuto dobu by byli vyloučení z práva na sloučení rodiny pro své nezletilé děti, které jsou občany třetího státu.

6. Napadené rozhodnutí je navíc vnitřně rozporné. Žalovaná na jednu stranu tvrdí, že na se na případ žalobkyně směrnice č. 2003/86/ES neaplikuje, na druhou stranu však sama argumentuje čl. 17 této směrnice.
7. Rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 22. 12. 2017, č. j. 8 A 210/2014-57 a ze dne 17. 3. 2021, č. j. 5 A 56/2019-46 a Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2020, č. j. 9 Azs 73/2019-48, na které žalovaná odkazovala, se týkají situace, kdy osoba usilující o sloučení rodiny neměla na území povolený pobyt. To však není případ matky žalobkyně, která platné povolení k pobytu má. Shrnula, že česká právní úprava odporuje směrnici č. 2003/86/ES, proto se přednostně použije tato směrnice.
8. Navrhla, aby soud napadené a prvostupňové rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalované k dalšímu projednání a uložil jí povinnost nahradit žalobkyni náklady řízení. Rovněž požádala o přednostní projednání věci ze závažných důvodů, neboť žalobkyně v ČR plní povinnou školní docházku, kdy matka zajišťuje její školní přípravu, a je proto třeba co nejdříve postavit najisto, zda bude moci ve školní docházce v ČR pokračovat.

III. Vyjádření žalované

9. Žalovaná trvala na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí, v podrobnostech odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
10. Trvala na svém výkladu práva, poukázala na recentní rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 24. 10. 2024 č. j. 41 A 26/2024-17. Soužití žalobkyně a matky je možné, pokud matka získá povolení k trvalému pobytu. Další možností pro žalobkyni je získání dlouhodobého víza za účelem rodinný. Bylo rozhodnutím matky pobývat na území ČR na základě povolení k přechodnému pobytu. Nelze zapomínat, že matka je osobou s odvozeným právem pobytu, nemůže tak být dále osobou, od které budou odvozovat právo pobytu další její rodinní příslušníci.
11. Navrhla, aby soud žalobu zamítl. Důvody k přednostnímu projednání neshledala, když žalobkyně nedisponuje žádným pobytovým oprávněním v ČR a negativní rozhodnutí o její žádosti nemůže vést k jejímu nucenému vycestování.

IV. Obsah správního spisu

12. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobkyně podala dne 22. 7. 2024 na ZÚ v Havaně žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území podle § 42a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně usilovala o společné soužití se svou matkou Y. S. L., která na území ČR pobývá na základě povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU O. H., podle § 87b zákona o pobytu cizinců.
13. Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 8. 1. 2025 správní orgán I. stupně žádost žalobkyně zamítl a povolení k dlouhodobému pobytu neudělil podle § 46 odst. 3 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. l) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobkyně nesplňuje podmínku uvedenou v § 42a odst. 7 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Matka žalobkyně na území pobývá na

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

základě povolení k přechodnému pobytu jako rodinný příslušník občana ČR, se kterým má doložený trvalý partnerský vztah. Matka žalobkyně tak není držitelkou povolení k dlouhodobému pobytu nebo povolení k trvalému pobytu, ani jí nebyl udělen azyl. Nelze ji tak pokládat za nositelku oprávnění ke sloučení rodiny ve smyslu § 42a odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Zabýval se též otázkou dopadu do soukromého a rodinného života s ohledem na čl. 17 směrnice č. 2003/86/ES, kdy přihlédl k tomu, že žalobkyně nedisponuje pobytovým oprávněním v ČR, její matka odjela do ČR v roce 2020, žalobkyně žila na X s prarodiči a přicestovala za matkou 7. 7. 2023 na základě pozvání a krátkodobého víza, plní zde školní docházku. Nic jí přitom nebránilo, aby již na počátku podala žádost o vhodné pobytové oprávnění, namísto toho po skončení platnosti krátkodobého víza dne 10. 10. 2023 již nevycestovala a zůstala v zemi bez povoleného pobytu. Nepřiměřenost zásahu tak neshledal, přičemž žalobkyně má i jiné možnosti, jak získat pobytové oprávnění v ČR.

14. Žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí podala odvolání. Namítala, že správní orgán I. stupně vyložil zákon o pobytu cizinců v rozporu s unijním právem. Matka žalobkyně je bezesporu nositelkou oprávnění ke sloučení rodiny podle směrnice č. 2003/86/ES. Opačný výklad zákona o pobytu cizinců tak odporuje zmíněné směrnici a v takovém případě se žalobkyně dovolává přímo směrnice č. 2003/86/ES. Pokud matka žalobkyně splnila svou zákonnou povinnost, kterou jí ukládá § 87b odst. 2 zákona o pobytu, tedy povinnost žádat o přechodný pobyt ve lhůtě tří měsíců, je absurdní, aby se na základě splnění povinnosti dostala do postavení, kdy nemůže pro svou nezletilou dceru dosáhnout povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny. Není zřejmé, proč by žalobkyně měla mít nižší ochranu rodinného života s matkou pouze proto, že matka je rodinným příslušníkem občana ČR a má z toho vyplývající povolení k přechodnému pobytu.
15. Napadeným rozhodnutím ze dne 18. 3. 2025 žalovaná zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila prvostupňové rozhodnutí. Žalovaná potvrdila závěr správního orgánu I. stupně, že matka žalobkyně, se kterou má být umožněno společné soužití rodiny na území, není držitelkou oprávnění k pobytu předpokládaného zákonem o pobytu cizinců (§ 42a odst. 7). Neexistuje přitom žádná jiná osoba, kterou by bylo možné ve vztahu k žalobkyni považovat za nositele oprávnění ke sloučení rodiny. Povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem společného soužití rodiny má svůj původ v unijním právu. Zákon i unijní právo stanovují dva různé režimy – pobyt rodinných příslušníků občanů EU upravený směrnicí č. 2004/38/ES a pobyt rodinných příslušníků cizinců oprávněně pobývajících na území členských zemí upravený směrnicí č. 2003/86/ES. Obě směrnice tedy přiznávají státním příslušníkům třetích zemí pouze odvozené právo pobytu. Jeho trvání je závislé buď na rodinné vazbě s občanem EU nebo na rodinné vazbě s cizincem oprávněně pobývajícím na území EU za nějakým účelem. Je pochopitelné, aby nositelem oprávnění ke sloučení rodiny mohl být pouze cizinec, který žije v EU a plní zde konkrétní účel pobytu (zaměstnání, podnikání, studium apod.). Tím pádem je vyloučené, aby tentýž cizinec byl jednak osobou s odvozeným právem pobytu a zároveň osobou, od níž budou odvozovat právo pobytu další rodinní příslušníci. Vztah obou režimů řeší čl. 3 odst. 3 směrnice č. 2003/86/ES, z něhož plyne, že směrnice č. 2003/86/ES vylučuje ze své působnosti rodinné příslušníky občanů EU, což potvrdil i SDEU (C-257/17). To podle žalované znamená, že se jí nemůže dovolávat nejen rodinný příslušník občana EU, který usiluje o sloučení s tímto občanem, ale ani rodinný příslušník občana EU, který již oprávněně pobývá na území členských států a Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

usiluje o sloučení s dalšími svými rodinnými příslušníky ze třetí země. Cizinec se tedy buď může s někým slučovat (aby získal odvozené právo pobytu), anebo se někdo může slučovat s ním. Jedna osoba tedy nemůže být jak v působnosti směrnice č. 2003/86/ES, tak v působnosti směrnice č. 2004/38/ES. Opačný výklad by vedl k absurdní situaci, ve které by pobyt rodinného příslušníka třetí země ve výsledku závisel na občanu EU, se kterým jej nepojí žádná vazba. Nejsou-li splněny podmínky § 42a odst. 7, musí být žádost zamítnuta. Žalovaná následně posoudila, že zamítnutí žádosti žalobkyně nepředstavuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně. V prvé řadě se jedná o žádost o vydání pobytového oprávnění, nikoliv jeho zrušení. Navíc se jedná o žádost podanou prostřednictvím zastupitelského úřadu, tj. jedná se o první žádost žalobkyně, která nemá na území ČR nikterak upravený pobyt. V současnosti žalobkyně není držitelkou žádného oprávnění pro pobyt na území ČR, negativní rozhodnutí o její žádosti proto nemůže vést k jejímu nucenému vycestování. V takovém případě je intenzita zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně minimální. Odkázala na judikaturu Městského soudu v Praze a Nejvyššího správního soudu.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

16. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s.ř.s.“), a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
17. Soud ve věci samé rozhodl bez jednání, neboť účastníci ve smyslu § 51 odst. 1 s.ř.s. souhlasili s projednáním věci bez nařízení jednání.
18. Žalobkyně požádala o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny. Usilovala o sloučení se svou matkou, která na území ČR pobývá na základě přechodného pobytu rodinného příslušníka občana EU. Žalobkyně tak usiluje o pobytové oprávnění odvozené od své matky, která rovněž na území ČR pobývá na základě odvozeného pobytového oprávnění.
19. Skutkově obdobný případ řešil již Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 24. 10. 2024, č. j. 41 A 26/2024-17. Zdejší soud se s jeho závěry ztotožňuje, kdy tyto závěry se přiměřeně uplatní též v projednávané věci, a proto z uvedeného rozsudku vycházel.
20. Podle § 42a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců *žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území (dále jen „společné soužití rodiny“) je oprávněn podat cizinec, který je nezletilým dítětem cizince s povoleným pobytem na území nebo takovým dítětem manžela cizince s povoleným pobytem na území.*
21. Podle § 42a odst. 7 písm. a) zákona o pobytu cizinců *povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny se cizinci vydá, jestliže jde o cizince podle odstavce 1 písm. a) nebo b) a cizinec, se kterým má být umožněno společné soužití rodiny, je držitelem povolení k dlouhodobému pobytu nebo povolení k trvalému pobytu a pobývá na území po dobu nejméně 15 měsíců; jde-li o sloučení manželů, současně musí každý z nich dosáhnout věku 20 let.*
22. Podmínky pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny jsou upraveny v § 42a zákona o pobytu cizinců. V případě žadatele, který je Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

nezletilým dítětem, záleží na tom, jakým pobytovým oprávněním disponuje cizinec, se kterým má být umožněno společné soužití rodiny (tj. nositel pobytového oprávnění). Povolení se vydá, pokud je žadatel dítětem cizince, který je držitelem povolení k dlouhodobému pobytu nebo povolení k trvalému pobytu a pobývá na území po dobu nejméně 15 měsíců (§ 42a odst. 1 písm. b) a odst. 7 písm. a) zákona o pobytu cizinců), tyto podmínky jsou stanoveny taxativně.

23. Matka žalobkyně, od které chce žalobkyně odvozovat své pobytové oprávnění, na území ČR pobývá na základě povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU. Není tak držitelkou ani povolení k dlouhodobému pobytu, ani povolení k trvalému pobytu. Nesplňuje proto ani jednu z podmínek upravených v § 42a odst. 7 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť nedisponuje stanoveným pobytovým oprávněním.
24. Institut dlouhodobého pobytu za účelem společného soužití rodiny ovšem vychází z unijního práva, konkrétně ze směrnice č. 2003/86/ES. Žalobkyně k tomu namítala, že jí z této směrnice vyplývá právo na uvedené pobytové oprávnění, že úprava zákona o pobytu cizinců je se směrnicí č. 2003/86/ES v rozporu a je proto na místě aplikovat přímo směrnici.
25. Cílem směrnice č. 2003/86/ES je podle jejího čl. 1 *stanovit podmínky pro uplatňování práva na sloučení rodiny státními příslušníky třetích zemí, kteří oprávněně pobývají na území členských států*. Působnost směrnice vymezuje její čl. 3, podle jehož odst. 1 platí, že *tato směrnice se použije, pokud je osoba usilující o sloučení rodiny držitelem povolení k pobytu vydaného členským státem s dobou platnosti alespoň jeden rok, lze odůvodněně předpokládat, že získá právo trvalého pobytu, a pokud jsou členové jeho rodiny státními příslušníky třetí země s jakýmkoliv právním postavením*. Podle čl. 3 odst. 3 této směrnice pak platí, že *se tato směrnice (...) nevztahuje na rodinné příslušníky občana Unie*.
26. *Osobou usilující o sloučení rodiny se ve smyslu čl. 2 písm. c) směrnice č. 2003/86/ES rozumí státní příslušník třetí země, který oprávněně pobývá v členském státě a žádá o sloučení rodiny nebo jehož rodinní příslušníci žádají o sloučení rodiny za účelem jeho následování*. Povolením k pobytu se podle čl. 2 písm. e) směrnice č. 2003/86/ES rozumí *povolení vydané orgány členského státu, které státního příslušníka třetí země opravňuje k pobytu na jeho území státu v souladu s čl. 1 odst. 2 písm. a) nařízení Rady (ES) č. 1030/2002 (...)*. Uvedené nařízení pak za povolení k pobytu považuje *každé oprávnění vydané orgány členského státu, které dovoluje státnímu příslušníkovi třetí země oprávněně pobývat na jeho území, s výjimkou (i) víz, (ii) povolení vydaných na dobu posuzování žádosti o povolení k pobytu nebo o azyl, (iii) povolení pro pobyt, jehož délka nesmí překročit šest měsíců, vydaných členskými státy, v nichž se neuplatňuje článek 21 úmluvy k provedení Schengenské dohody ze dne 14. června 1985 mezi vládami států Hospodářské unie Beneluxu, Spolkové republiky Německo a Francouzské republiky o postupném odstraňování kontrol na společných hranicích*. Podle první odrážky v čl. 5 se toto nařízení *nevztahuje na státní příslušníky třetích zemí, kteří jsou rodinnými příslušníky občanů Unie vykonávajícími své právo volného pohybu*.
27. Žalovaná správně poukázala na to, že zákon o pobytu cizinců i unijní právo stanoví dva různé režimy pro (1) rodinné příslušníky občanů EU a (2) pro rodinné příslušníky cizinců oprávněně pobývajících na území členských zemí. Každý z těchto režimů se řídí jinou právní úpravou, tedy pobyt rodinných příslušníků občanů EU se řídí směrnicí č. 2004/38/ES a pobyt rodinných příslušníků cizinců oprávněně pobývajících na území

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

členských zemí s řídí směrnicí č. 2003/86/ES. Obě směrnice přitom přiznávají státním příslušníkům třetích zemí pouze odvozené právo pobytu. Jeho trvání je závislé buď na (1) rodinné vazbě s občanem EU nebo (2) na rodinné vazbě s cizincem oprávněně pobývajícím na území EU za nějakým účelem. Podle soudu je tak zřejmé, že se obě směrnice vztahují na *odlišné kategorie státních příslušníků třetích zemí*. Je pochopitelné, aby nositelem oprávnění ke sloučení (resp. slovy směrnice „osobou usilující o sloučení rodiny“) mohl být pouze cizinec, který žije v EU a plní zde nějaký konkrétní účel pobytu (zaměstnání, podnikání, studium apod.). Tím pádem je vyloučené, aby tentýž cizinec byl jednak osobou s odvozeným právem pobytu a zároveň osobou, od níž budou odvozovat právo pobytu další jeho rodinní příslušníci.

28. V případě žalobkyně tak podmínky pro uplatnění práva na sloučení rodiny splněny nejsou. Vztah obou těchto režimů totiž řeší čl. 3 odst. 3 směrnice č. 2003/86/ES, který stanoví, že *tato směrnice se nevztahuje na rodinné příslušníky občanů Unie*. To potvrdil i Soudní dvůr v rozsudku ze dne 7. 11. 2018 ve věci C-257/17, C., A. proti Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie (byť šlo o skutkově odlišnou věc, ve které cizinci usilovali o sloučení s nemigrujícími občany EU), ve němž uvedl: „v projednávané věci vyplývá vyloučení rodinných příslušníků občanů Unie z rozsahu působnosti směrnice 2003/86 jak z definice pojmu ‚osoby usilující o sloučení rodiny‘ v čl. 2 písm. c) této směrnice, tak z případu vyloučení uvedeného v čl. 3 odst. 3 uvedené směrnice.“
29. Zdejší soud tedy souhlasí se závěrem žalované, že pokud směrnice č. 2003/86/ES nedopadá na rodinné příslušníky občanů EU, pak se jí nemůže dovolávat nejen rodinný příslušník občana EU, který usiluje o sloučení s tímto občanem, ale ani rodinný příslušník občana EU, který již oprávněně pobývá na území členských států (matka žalobkyně) a usiluje o sloučení s dalšími svými rodinnými příslušníky ze třetí země (s žalobkyní). Cizinec se tedy může buď s někým slučovat, nebo se někdo může slučovat s ním. Nelze však, aby se určitá osoba s někým slučovala tak, jak to učinila matka žalobkyně se svým druhem, a zároveň se jiná osoba na území slučovala s ní tak, jak chce činit její dcera.
30. Jestliže by bylo možné, aby cizinec s pobytovým oprávněním odvozeným od svého rodinného příslušníka občana EU na sebe navazoval další své rodinné příslušníky ze třetí země, vedlo by to k poměrně absurdní situaci: pobyt rodinného příslušníka ze třetí země by ve výsledku závisel na občanovi EU, se kterému ho žádná vazba nepojí. Z toho důvodu je podle soudu nezbytné, aby cizinec, se kterým se chce slučovat jeho rodina ze třetí země, disponoval samostatně stojícím pobytovým oprávněním, které není závislé na žádné další osobě.
31. Opačný závěr neplyne ani z definice pojmu „povolení k pobytu“ ve smyslu čl. 2 písm. e) č. 2003/86/ES směrnice, který odkazuje na nařízení 1030/2002. Podle čl. 5 tohoto nařízení se nařízení nevztahuje na rodinné příslušníky občanů Unie vykonávající své právo volného pohybu. Podoba jejich povolení k pobytu se řídí jinou úpravou.
32. Soud tedy neshledal, že by úprava obsažená v zákoně o pobytu cizinců odporovala unijní úpravě. Směrnice č. 2003/86/ES se na případ žalobkyně neaplikuje.
33. Žalobkyně namítala, že není možné, aby byla vyloučena jak z působnosti směrnice č. 2003/86/ES, tak i směrnice č. 2004/38/ES. S tímto však soud nesouhlasí. Ani obě směrnice dohromady totiž nepokrývají všechny situace občanů třetích zemí, kteří se

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

chtějí slučovat se svými rodinnými příslušníky. Směrnice č. 2003/86/ES upravuje pouze pobyt občanů třetích zemí, kteří jsou rodinnými příslušníky občanů třetích zemí oprávněně pobývajících v EU, vyjma rodinných příslušníků občanů EU. Směrnice č. 2004/38/ES se pak vztahuje pouze na občany EU, kteří vykonali právo volného pohybu, a jejím cílem je usnadnění volného pohybu a pobytu samotných občanů EU. Každá ze směrnic tak má svůj konkrétní vymezený cíl, přičemž však se nejedná o komplexní úpravu a nelze z nich dovodit snahu upravit pobyt všech rodinných příslušníků všech osob pobývajících na území EU. Tato otázka je tak věcí zákonodárce.

34. Nelze souhlasit ani s námitkou, že se matka žalobkyně splněním zákonné povinnosti dostala do postavení, kdy nemůže pro svou nezletilou dceru dosáhnout povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny. Nemožnost žalobkyně získat povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny v dané věci není důsledkem toho, že její matka postupovala podle § 87b zákona o pobytu cizinců, nýbrž toho, že matka žalobkyně nedisponovala povolením k dlouhodobému ani k trvalému pobytu.
 35. Odkaz žalované na rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 22. 12. 2018, č. j. 8 A 210/2014-57 a ze dne 17. 3. 2021, č. j. 5 A 56/2019-46 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2021, č. j. 9 Azs 73/2019-48 byl zcela namístě. Žalovaná uvedené rozsudky zmínila v souvislosti se závěrem, že pobyt cizinců na území ČR je možný pouze za podmínek stanovených zákonem o pobytu cizinců, respektive se zohledněním závazků vyplývajících z mezinárodního práva. Tento obecný závěr je i v dané věci relevantní, a to i přesto, že pojednávají o odlišných skutkových okolnostech.
 36. Soud připomíná, že stát má suverénní právo na stanovení podmínek pobytu cizinců na svém území, a to v mezích unijního práva. Právo žalobkyně na povolení k dlouhodobému pobytu v dané věci však nevyplývá ani z českého, ani z unijního práva.
 37. Soud se neztotožnil ani s námitkou nesprávného posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života. Žalovaná přiměřenost zásahu posoudila, správně podotkla, že se jedná o žádost o vydání pobytového oprávnění, nikoliv o jeho zrušení, dále že žalobkyně aktuálně nemá platné pobytové oprávnění na území ČR, negativní rozhodnutí tak nemůže vést k jejímu vycestování. Žalovaná rovněž upozornila na možnost upravit si pobyt na základě dlouhodobého víza za účelem rodinný. Intenzita zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně je minimální. Uvedené okolnosti ani nevedou k oddělení rodičů od jejich nezletilých dětí, a tedy ani k ohrožení nejlepšího zájmu dítěte ve smyslu čl. 3 Úmluvy o právech dítěte.
 38. Žalobkyně nesplnila podmínky pro získání žádaného pobytového oprávnění, právo pobytu jí nevyplývá ani ze směrnice č. 2003/86/ES. V současnosti jí na území nesvědčí žádné pobytové oprávnění, podle obsahu správního spisu zde pobývala oprávněně pouze jednorázově v roce 2023 na základě krátkodobého víza platného do 10. 10. 2023. Soud proto souhlasí s žalovanou, že v případě žalobkyně nebyly dány takové okolnosti, pro které by zamítnutí žádosti z důvodu nesplnění podmínek pro udělení požadovaného pobytového oprávnění představovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně.
 39. Soud neshledal ani vnitřní rozpornost napadeného rozhodnutí. Požadavek na posuzování přiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života plyne též z čl. 8 Úmluvy, přičemž čl. 17 směrnice č. 2003/86/ES stanoví požadavek tento dopad posoudit právě pro případ, že je žádost zamítnuta. Tím však správní orgán nijak
- Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

neindikoval, že by se směrnice na případ žalobkyně z hlediska oprávněnosti její žádosti aplikovala.

40. Na základě shora uvedeného soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
41. O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.
42. Soud o věci rozhodl přednostně ve smyslu § 56 odst. 1 s.ř.s., neboť k tomu shledal závažné důvody. Žalobkyně je nezletilou osobou, která je povinna školní docházkou. Vzhledem k nízkému věku a potřebě zajistit stabilní a předvídatelné prostředí tak považoval za nezbytné rozhodnout urychleně.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. května 2025

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.